

Funeral Sermons

ปรีชาญาณูกตา

สมเด็จพระสังฆราช

๘ สิงหาคม ๒๕๒๔ ณ วัดเทพศิรินทราวาส

นโม ตสฺส ภควโต

อรหโต สมมาสมพุทฺธสฺส

ทุลฺโล ปุริสาชฺฌญฺญ

นโส สพุทฺธตา ชายติ

ยตฺถ โส ชายติ ธีโร

ตํกฺลํ สุขเมธตี-ติ.

บัดนี้ จะรับพระราชทานถวายพระธรรมเทศนาครหาพรตกตา นลองพระเดช
พระคุณประทับพระบัญชาบารมี อนุรูปแต่พระราชกุศลบุญราศีทักษิณานุปทานกิจ ซึ่ง
สมเด็จพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า ทรงบำเพ็ญเป็นบุพพเปตพลีธรรมบรรณาการ
พระราชทานกัลปนาผลแต่ศาสตราจารย์ พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ป.จ.
เนื่องในพระราชพิธีถวายเพลิงพระศพ ด้วยพระราชจริยาสมาปฏิบัติเปี่ยมด้วยคุณธรรม
ญาตีสักกะกุลเชษฐ์ เพื่ออำนวยการวิบากสมบัติสวัสดิ์แต่พระวรวงศ์บพิตรพระองค์นั้น
ตามควรแก่พระคติวิสัยในสัมปรายภาพทุกประการ

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตรพระองค์นี้ ทรงอาศัยพระกุศลสมภาร
สนับสนุนเป็นบารมี ให้ทรงอนุบัติในชาติยราชตระกูลอันสูงศักดิ์ เป็นพระโอรส
องค์ใหญ่ในพลเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน และพระเจ้า
วรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าหญิงประภาวดีตมณฑล ทรงจบการศึกษาที่มหาวิทยาลัยออกซ์-
ฟอร์ด ประเทศอังกฤษ มีพระปรีชาสามารถในด้านการต่างประเทศ ถึงได้ทรงดำรง
ตำแหน่งเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศอินเดีย อาฟกานิสถาน เนปาล ศรีลังกา
เคนมาร์ค และนอร์เวย์ โดยลำดับ ได้ดำเนินการผูกสัมพันธ์ไมตรีให้มั่นคง อำนวย

คุณประโยชน์แก่ประเทศชาติมิใช่น้อย ในด้านวิชาการก็ได้ทรงเป็นศาสตราจารย์ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร นอกจากนี้ยังได้ทรงดำรงตำแหน่งนายกสโมสรโรตารี สยามสมาคม และสมาคมภาษาและหนังสือ กับดำรงตำแหน่งเลขาธิการสถาบันการศึกษาชั้นสูงของอาเซียน ทั้งยังทรงเป็นราชบัณฑิตไทยและราชบัณฑิตของประเทศเคนมาร์คอีก ทรงเป็นประธานจัดงานวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน และปีพุทธศกนี้ กำลังจะเสด็จไปทรงสอนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามคำทูลเชิญ ทั้งในปีพุทธศกหน้าก็ยังได้รับคำเชิญไปสอนที่เคนมาร์ค และเลกเซอร์ที่โปรตุเกส เบลเยี่ยม และอเมริกาอีกด้วย เผอิญประจวบด้วยอาการพระหทัยวายโดยฉับพลัน นำความเสียดายอาลัยแก่พระประยูรญาติ มิตรสหาย ตลอดจนนิสิตนักศึกษาในสถาบันนั้น ๆ เป็นอย่างยิ่ง

ด้วยว่าพระวรวงศ์บิดาพระองค์นี้ นอกจากได้ทรงปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ และทรงเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มาแล้ว ถึงกระนั้นก็ยังทรงใช้พระปรีชาสามารถในเวลาว่างแปลวรรณคดีไทย ในเรื่องสำคัญ ๆ อีกหลายเรื่อง คือ ไกรทอง ธรรมาธรรมะสงคราม พระร่วง นิราศเมืองแกลง เป็นภาษาอังกฤษอย่างสมบูรณ์ และยังมีเรื่องที่ทรงแปลแล้วเป็นฉบับย่อ คือ เรื่องพระลอ เป็นภาษาอังกฤษและภาษารัสเซีย เรื่องพระอภัยมณี เป็นภาษาอังกฤษ ภาษาเคนมาร์ค และภาษารัสเซีย เรื่องขุนช้างขุนแผนเป็นภาษาอังกฤษ ภาษารัสเซีย นอกจากนี้ยังได้ทรงแปลเป็นภาษาอังกฤษแล้วบางตอน จากเรื่องบทกลอนของศรีปราชญ์ เถลิงพ่าย นิราศสุพรรณ รามเกียรติ์ และยังมีเรื่องที่ทรงปรารภจะแปลเป็นภาษาอังกฤษอยู่อีกถึง ๔ เรื่อง คือ อิเหนา (บางตอน) นิราศพระบาท นิราศภูเขาทอง และกำศรวลศรีปราชญ์ พระนิพนธ์ที่ทรงอุทิศสละแปลวรรณคดีไทยฉบับสำคัญออกสู่ภาษาต่างประเทศถึง ๓ ภาษาได้เช่นนี้ ย่อมแสดงถึงพระปรีชาสามารถเป็นเยี่ยมประการหนึ่ง

เป็นการเกิดทูลวรรณคดีของชาวไทยอวดชาวต่างประเทศได้ว่า มีความเจริญรุ่งเรือง
แม้ในตำนานวรรณคดีอย่างน่ายกย่องสรรเสริญมาแล้วไม่น้อยอีกประการหนึ่ง

การที่พระวรวงศ์บัตร พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ทรงสามารถแปลวรรณคดีไทย
สู่ภาษาต่างประเทศ ย่อมเป็นคุณประโยชน์มากหลายที่ชาวต่างประเทศได้มีโอกาส
ทราบความเป็นมาของประเทศไทยว่า รุ่งเรืองมาแล้วอย่างไร ทั้งเป็นเหมือนได้ทรง
วางพระองค์ให้เป็นแบบฉบับแก่นุชน ด้วยอุทิศสาหะพยายามถ่ายทอดวิชาความรู้ ที่ได้
ทรงศึกษามาแล้วให้เกิดคุณประโยชน์คัมค่าที่ได้ลงทุนลงแรงบากบั่นเล่าเรียนมา เพราะ
การศึกษาศิลปวิชาการนั้น ก็เพื่อจดจำถ่ายทอดความรู้ของครูอาจารย์มาเป็นความรู้ประจำตน
ให้เป็นผู้ฉลาดสามารถยกตนขึ้นสู่ความดีงาม เป็นเกียรติเป็นศรีแก่ตน ตลอดจนตระกูล
ประเทศชาติ ถ้าหากศึกษาวิชาความรู้ได้มากมายเพียงไร แต่ความรู้นั้นหาได้สนับสนุน
ให้คงไว้ความเห็นแก่ตัวจัด จนถึงนำไปกล่าวเบียดเบียนข่มเหงรังแกชีวิตร่างกาย
ทรัพย์สินสมบัติเขาอื่นได้อย่างใจถำน เพราะความหลงในฐานยศศักดิ์ของตนเช่นนี้
ความรู้ที่ศึกษานั้นแล แทนที่จะส่งเสริมให้เจริญรุ่งเรืองด้วยอิฐารมณสมเจตนาถลบกกลายเป็น
ศัตรูทำลายล้างผลาญตนเองให้หมกมิดเกียติยศชื่อเสียง เพราะใช้ความรู้ไปในทางชั่ว
กลายเป็นผู้ชั่วติดในสันดาน ด้วยใช้ความรู้ไม่ให้เป็นความรู้เพื่อส่งเสริม แต่กลับ
ใช้ความรู้เพื่อทำลาย มนุษย์ผู้จิตใจสูง แต่มักถูกความรู้ชั่วดุดให้ตกต่ำมาแล้วไม่น้อย
ทราบเท่าปัจจุบัน

พระวรวงศ์บัตร พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร แม้จะสิ้นพระชนม์ในระหว่างพระ
ชันษาประมาณ ๖๖ ปี แต่เมื่อย้อนพิจารณาถึงคุณประโยชน์ที่ได้ทรงบำเพ็ญมาแล้วตาม
ลำดับกาลของพระชนม์ ย่อมจะเห็นว่ามีความคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่ เกินกว่าบุคคลผู้มีอายุรุ่นนี้
จะปฏิบัติได้เทียมกัน พระคุณสมบัติที่ได้ทรงบำเพ็ญทราบเท่าพระชันษาเพียงนี้ ย่อม
ปรากฏเป็นพระเกียรติประวัติให้อนุชนได้ศึกษาถือเป็นชีวิตตัวอย่าง ซึ่งจะไม่มีเวลา

เสื่อมสูญ จะทรงอยู่เพื่อการศึกษาและยึดถือสักการะเป็นตัวอย่างของอนุชนตลอดกาล ส่วนพระสรีระร่างกายที่แตกดับก็เชื่อว่าเสื่อมสลายไปตามธรรมชาติทุกรูปนามมิใช่ของแปลก ดังที่ท่านแสดงว่า ร่างกายของสัตว์ย่อยยับได้ แต่ชื่อและสกุลไม่ย่อยยับดังนี้ ย่อมแสดงว่าพระองค์สิ้นพระชนม์ตามธรรมชาติของสัตว์ทั่วไป ไม่ขาดเกินกว่าหลักธรรมตาไม่มีใครรอดเหลืออยู่ได้ ส่วนพระคุณที่พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญไว้ เริ่มแต่รับราชการเป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศต่างๆ ทรงเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยหลายสถาบัน ทรงแปลวรรณคดีสำคัญของไทยหลายเรื่องสู่ภาษาต่างประเทศ เหล่านี้ย่อมจะดำรงคงเป็นอนุสรณ์เกิดมูลพระเกียรติอยู่ตลอดกาลนานมิเสื่อมสลาย พระชนม์ชีพของพระองค์จึงตรงกับคุณลักษณะของสัตบุรุษคนดีทั้งหลายในพระพุทธศาสนาว่า “สัตบุรุษจะอุปถัมภ์ในตระกูลใด ย่อมบังเกิดขึ้นเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อสุขแก่ชนเป็นอันมาก” ซึ่งโดยใจความก็คือ อริยาศัยของท่านผู้ทรงคุณธรรมอย่างสัตบุรุษนั้นย่อมเป็นผู้มีผลเป็นต้นของตนเองเสมอ มีความละเอียดใจตนเอง แล้วดเว้นในการประพฤติกว้างๆ ที่ตนก็ตระหนักดีว่าเป็นความชั่ว เกรงกลัวผลของความชั่วจะสนองให้เดือดร้อนเสื่อมเสียเกียรติยศชื่อเสียง ทั้งที่ลับที่แจ้ง ชอบการศึกษาศิลปวิทยาต่างๆ เป็นการเพิ่มพูนความเฉลียวฉลาดให้ยิ่งขึ้นๆ มีสติมั่นคงไม่เสียขวัญง่ายสามารถยกตนและผู้อื่นขึ้นสู่ความวัฒนาสถาพรยึดหลักทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วประจำอริยาศัย เป็นต้นนี้ ย่อมยากที่จะได้ประสบพบเห็น เพราะท่านผู้ทรงคุณธรรมความดีงามย่อมมีน้อย หาได้ยาก ทั้งยังมีค่าสูงเช่นเพชรนิลจินดาหายากประดักประดาน้อย ในทางพระพุทธศาสนาได้ยกย่องผู้ทรงคุณธรรมเห็นปานนี้มีอยู่มากมาย ดังที่เชื่อกันว่าวิเศษในภพมรรคหนึ่งเรียกว่าอาชาไนย ซึ่งมีความหมายว่าผู้มีกำเนิดดี ตระกูลดี รั้วรวดเร็ว ฝึกหัดมาดีแล้ว ถ้าเป็นสัตว์พาหนะ ก็เรียกว่าม้าอาชาไนยบ้าง ช้างอาชาไนยบ้าง ล้วนได้รับยกย่องว่าสัตว์ประเสริฐ ส่วนบุคคลผู้ทรง

คุณธรรมเยี่ยงอย่างของสັตบุรุษก็เรียกว่า บุรุษอาชาไนย เพราะมีคุณสมบัติพิเศษตาม
นิเทศบทแห่งพระธรรมเทศนานี้ว่า ทลฺลโ ภุสฺสํ ฌญฺโณ เป็นต้น มีใจความว่า บุรุษ
อาชาไนยหาได้ยาก ท่านไม่เกิดในตระกูลทั่วไป ผู้ฉลาดนั้นเกิดในตระกูลใด ย่อม
อุทหนฺนให้ตระกูลนั้นมีแต่ความสุขสบาย ดังนี้

บุรุษอาชาไนย หมายถึงบุคคลผู้มีกำเนิดดี ตระกูลดี รับการฝึกฝนอบรมดี
มีความรู้รวดเร็ว ย่อมยากที่จะได้ประสบพบเห็น ทั้งเพชรนิลจินดาเป็นของมีค่าหาได้ยาก
ฉะนั้น โดยใจความบุรุษอาชาไนย ก็คือบุคคลผู้ได้กำเนิดตระกูลดี ได้รับการฝึกฝน
ศึกษาศิลปวิทยาการเฉลียวฉลาดรอบรู้ได้รวดเร็ว ไม่หลงชาติตระกูล อาศัยความรู้ที่
อบรมตนให้ตั้งอยู่ในคุณความดีสมศักดิ์ศรีได้อย่างแท้จริง สร้างแต่คุณประโยชน์ให้แก่
ตนเองจนเพียงพอสมฐานะแล้ว ยังมีน้ำใจใหญ่แผ่เผื่อเจือจานคุณประโยชน์ความดี
ของตนนั้นแก่ผู้อื่นให้พลอยมีคุณความดีศรีสวัสดิ์ตามฐานะอีกด้วย เป็นชีวิตที่สร้างความ
ถึงงามโดยธรรมให้แก่ตนเองด้วย ให้แก่ผู้อื่นอีกด้วย ไม่ทำชีวิตให้เป็นที่หวาดเกรง
น่ารังเกียจแก่ใครๆ ผู้มีนิสัยงามด้วยคุณธรรมเช่นนี้แล จึงสมควรขนานนามด้วย
คุณธรรมว่าบุรุษอาชาไนย หาได้ไม่ง่ายในตระกูลทั้งหลาย แม้ต่างจะตั้งใจถึงความ
ปรารถนาไว้เพียงไรก็ตาม เพราะไม่ได้อาศัยเพียงชาติกำเนิดหรือตระกูลเหล่ากอ ยศศักดิ์
ว่าเป็นบุรุษอาชาไนยได้ง่ายๆ เช่นนั้น แต่ต้องอาศัยคุณธรรมสมาปฏิบัติ ประพฤติ
ธรรมเพื่อธรรม ให้เป็นสุจริตอย่างเดียว เมื่อได้อุปบัติอยู่ในตระกูลใด ตระกูลนั้นจึงมีแต่
สันติสุขด้วยธรรมคุณ บุรุษอาชาไนยจึงเป็นบุคคลหาได้ยาก ไม่ได้เกิดในตระกูลทั่วไป
หากเกิดในตระกูลไหน ประเทศชาติไหน ย่อมนำแต่ความสุขจำเริญมาสู่ตระกูลนั้น
ประเทศนั้น ให้เจริญด้วยศีลธรรมจรรยาทุกทิพารัตริอย่างแท้จริง

พระวรวงศ์บุปผิตร์ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ได้ทรงเจริญพระชนม์ตั้งแต่การ
ศึกษาศิลปวิทยาทราบเท่าได้ทรงรับราชการเป็นศาสตราจารย์ และส่งเสริมวรรณคดีไทย

ออกสู่ภาษาต่างประเทศหลายภาษา ล้วนเป็นเกียรติประวัติที่ก่อเกิดคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติ อย่างหาค่ามิได้มาแล้วนั้น ย่อมนับว่าเป็นกัลยาณเกียรติ เสมอด้วยคุณสมบัติแห่งบุรุษอาชาไนยตามนัยแห่งพระพุทธภาษิตอย่างแท้จริง หากจะเกิดเหตุถวายพระเกียรติว่า ทรงเป็นบุรุษอาชาไนยของประเทศชาติพระองค์หนึ่งก็น่าจะไม่เกินความจริงโดยแท้

ขออำนาจพระราชกุศลที่สมเด็จพระบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า ทรงบำเพ็ญเนื่องในการออกพระเมรุพระราชทานเพลิงพระศพ พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ป.จ. ด้วยพระราชหฤทัยทรงเคารพต่อพระญาติสังคหะอุปายนระธรรมกุลเชษฐีในครั้ง^๕ จึงสำเร็จเป็นบุญนิธิ มีกำลังส่งเสริมสิริสุขสวัสดิ์พิพัฒน์ชัยอุดมมงคล สมบูรณ์พูนผลในอิฐารมณแต่พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ตามสมควรแก่พระคติวิสัยในสัมปรายภพ สมพระราชปณิธานปรารถนาอุทิศพระราชทานทุกประการ

ในอวสานแห่งพระธรรมเทศนาครุฑพรตกถา พระภิกษุ ๑๕ รูป จะได้รับพระราชทานสาธยายศราทธพรตกถา เพิ่มพูนพระราชกุศลทักษิณานุทานกิจให้ยิ่งขึ้นอีก ส่วน ๑ ณ กาลบัดนี้ ขอถวายพระพร

A MEMORIAL DISCOURSE
SEVENTH DAY RITES
FOR JOSEPHINE CLARK KING STANTON

by
SOMDEJ PHRA NYANASAMVARA

At; The Consecrated Assembly Hall (Uposatha) of Wat Bovoranives Vihara
On : Thursday, 1st October 2524/1981 at 18.30 p.m.

NAMO TASSA BHAGAVATO ARAHATO SAMMASAMBUDDHASSA
NAMO TASSA BHAGAVATO ARAHATO SAMMASAMBUDDHASSA
NAMO TASSA BHAGAVATO ARAHATO SAMMASAMBUDDHASSA.

Homage to the Exalted One, the Worthy One, the Fully Self-Enlightened One.

ANIMITTAMANAÑÑĀTAM	MCCĀANAM IDHA JĪVITAM
Devoid of omens, unknown	is the mortal's life here,

With these words of the Buddha we can reflect on the unexpected death of a respected lady, Josephine Clark King Stanton, for whom seventh day rites are now being held. Josephine Stanton was the wife of the late Edwin F. Stanton, the first American ambassador to Thailand. When she and her husband arrived in Thailand in 1946 they set to work on postwar reconstruction. In this work Mrs. Stanton played an important role. It was she who selected the present grounds of the Embassy and of the Ambassador's Residence, and it was she who restored them from the neglect they had suffered during the war and then managed the running of the household.* But Mrs. Stanton was not merely an ambassador's wife. During the next eight years, while her husband tended to affairs of state, she tended to the needy. In her own right she was an eminent philanthropist. She devoted herself to the handicapped, and helped to found and promote the School for the Blind and many vocational training projects. She was unfailingly generous to those in need. Following her husband's death in 1968 Mrs. Stanton returned to Thailand and thereafter lived here for half of each year. Her many friends both here and in America were saddened, therefore, to learn of death in a motor car accident in Connecticut, U.S.A., on last Friday.

Mrs. Stanton was a person of enormous energy, intelligence, and openness of spirit. When she returned to Thailand, immensely saddened by her husband's death, she had the purpose to study and practice Buddhism. She wished to achieve the awareness and mind control she felt to be essential to a free and tranquil life. She began coming to Wat Bovoranives and took as her meditation the four Brahmavihara, or divine abodes, that is to say, friendliness, compassion, joy for others, and equanimity.

* Details of this are found in Mr. Stanton's book, *Brief Authority*.

Of her meditation experience, according to the writings of Mrs. Sumalee Viravaidaya, she has said : "I have found quiet joy and a pervading sense of tranquility. Concern with self subsides and gives way to an awareness and understanding of other people. Resentment begins to fade. I have found that daily meditation also sharpens the memory and enables me to think much more clearly. I have learned so much, but I know I have much much more to learn".

During this time she established the English-language Dhamma Class at Wat Bovorn which still meets every Monday and Friday at 6 p.m. She also introduced many people to the Buddha's Teachings and guided them, in their early development, to suitable teachers. Many foreigners who later became novices or monks were first given help and encouragement as laypeople, sometimes for months or years, by Mrs. Stanton.

But she did not restrict herself to meditation. Her practice of Dhamma led her to continue her work for the blind and handicapped and also to visit and help the unfortunate foreign people who are in Thai prisons.

During the eleven years in which Josephine Stanton stayed in Thailand after her husband passed away she was concerned at all times with how to live according to the Buddha's Teaching. Now I would like to speak to you about this matter. It is a very important question. How does one live according to the Buddha's Teaching ? It is important because at every moment of our life we can choose how we will live, whether for our well-fare or for our ill-fare. At every moment we can choose to live according to Dhamma. At this very moment, right now, we can make that choice. I invite you to do so.

Let me tell you this, please. There are three kinds of life. What three ? There is the life that is bad, there is the life that is void, and there is the life that is good. How should one live a life that is bad ? One can do this very easily, by living so as to make trouble for others and trouble for oneself. By making trouble one can live a bad life. The more trouble one makes the more successful he is at living a bad life. This is called "living a bad life".

How should one live a life that is void ? To do this, one does not need to make trouble for oneself or for others or for both. The life that is void is not so difficult as that. All that is needed is to do no good. This means doing no good for oneself and doing no good for others. Then one can claim to be of no benefit to anybody. The more useless one is in this life the more void his life is. This is called "living a life that is void".

How should one live a life that is good ? This is the simplest of all. Simply be of benefit to oneself and of benefit to others. To be of benefit only to oneself and

not to others is one way to live. To be of benefit only to others and not to oneself is another way to live. But the Buddha has declared that the highest way of living a good life is to be of benefit both to oneself and to others. The more benefit we can be the better our life. This is called "living a life that is good".

Now we have to ask ourselves, how can we be of benefit to ourselves and to others? What do we need to do? For even in a good life there are many steps or levels of development that can be described. One way of explaining these in brief is by the Righteous Eight-fold Path. What is this Path? It consists of Right View, Right Thought, Right Speech, Right Action, Right Livelihood, Right Effort, Right Mindfulness, and Right Meditation. This is called the "Righteous Eight-fold Path".

Is this too complicated? We can make it simpler. We can say that this Path has three parts: to be of benefit by doing the right deed, to be of benefit by training the mind, and to be of benefit by achieving wisdom. In this way of looking at it, Right Speech, Right Action and Right Livelihood are of benefit because we do what is right. Right Speech is simply speaking truthfully, not speaking slander and gossip. The Buddha tells us that we are born with a broad-bladed sword in our mouth, and that if we use this weapon of the tongue we will cut others and ourselves as well. Only if we are skillful with the tongue will it be a tool for good. Right Action means not to take life or cause harm or steal or commit adultery or make trouble with the body. And Right Livelihood means to be honest in all our business dealings and not to cheat. It also means not to engage in the kinds of business which cause harm, such as dealing in intoxicants and other harmful drugs.

The benefit by training the mind means Right Effort, Right Mindfulness and Right Meditation. Right Effort is always striving to increase our good qualities and to decrease our bad qualities. The Buddha set the highest example of Right Effort when he sat down under the Bodhi tree and vowed not to move from that spot until he had achieved final liberation. With that Right Effort he was able to succeed in his aspiration. Without Right Effort none of the things we strive for will ever be achieved, but with Right Effort success is possible. Right Mindfulness means to always be aware of what we are doing, not to let the mind wander into the past or the future. If we are not aware of what we are doing how can we hope to succeed? So Right Mindfulness is very important. Right Concentration means meditating regularly in order to make the mind strong and pliable so that it will be able to break through old habits and see the way things really are.

Seeing the way things really are is to be of benefit by achieving wisdom. This is Right View and Right Thought. This means seeing the Four Noble Truths. These truths are, first, that beginning with birth, and right on through old age and death, this life is suffering, dissatisfaction, anxiety, problems and troubles. Second, that the source of this suffering is desire. Third, that if desire can be given up then suffering can be given up. Fourth, that the way to give up this desire is by following the Eight-fold Path that I have just explained to you.

Josephine Stanton tried to learn and practice the Teaching of the Buddha in order to achieve the excellent and noble life for herself and those around her. She achieved calmness and happiness through her practice. Her body deteriorated, her eyesight failed, and she knew she would become blind in the near future, but she remained calm and active as usual. She did not yield to fear or despair because she had established herself in the life that is good, the life that is of benefit to oneself and to others.

The Buddha tells us, in the Dhammapada :

Soon, alas ! this body will be felled
and, senseless, will lie sprawled upon the earth,
cast aside, its consciousness dispelled
like a log that lacks all worth.

The body is impermanent, then. Josephine Stanton died. How could it be otherwise ? But the Buddha also tells us that there is an escape from this, a way of becoming free of the impermanent, by becoming free of attachment. And He tells us that we should develop the four Divine Abodes of friendliness, compassion, joy for others, and equanimity. Josephine Stanton developed and made much of these Divine Abodes. In her memory let us to-night meditate upon these four supreme virtues. Let us remember :

May all beings be free from enmity, may they be free from harm, may they be free from troubles, and may they protect their own happiness.

May all beings be free from suffering.

May all beings not be parted from the gains they have won.

All beings are owners of their actions, heirs to their actions, born of their actions, related to their actions, and abide supported by their actions. Whatever action they do, for good or for evil, of that they will be the heirs. Finally, I would like to recite to you the Verses for the Dedication of Merit :

May the merit made by me now or at any other time be shared among all beings here infinite, immeasurable. Those dear to me and virtuous, as mother or as father, the seen and the invisible, the neutral and the hostile, to beings established in the world on any of its three levels, in any of the four sorts of birth, with five constituents or one constituent or four constituents, wandering in realms great or small. My dedication of merit here, may it provide them with joy. And may deities announce this to those who do not know of it. By rejoicing in this cause, this gift of merit given by me, may beings all live in an ever-happy life and free from hate, and may they find the Secure Path and may their good wishes all succeed.

Those who wish to help her work continue may make donations in Mrs. Stanton's memory to the Edwin F. Stanton Memorial Fund at the Siam Society, for their collection of books on Buddhism, and also to the Christian House of Education for the Blind at the Edwin Stanton Memorial Library, Khon Kaen, Thailand, in support of vocational education and books for the blind.

Donations may be sent to the Honorary Treasurer of the Siam Society at 131 Sukhumvit Road, Soi 21, Bangkok, or given at the ceremony here.

